

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoPr/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423207379
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423207379.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Miroslavy Saxovej a Mgr. Patricie Skotnickej v spore navrhovateľa: H. E. T. C., F. XX.X.XXXX, U. X, T., zastúpený advokátom: D. H. P., vykonávajúci advokáciu ako vedúci organizačnej zložky zahraničného združenia C. L. B. A., Z. W., O.: XX XXX XXX, T. XA, T., proti povinnému z neodkladného opatrenia: E. R. J. S., O.: XX XXX XXX, H. X, T., o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie povinného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č.k. 29Cpr/2/2023-76, zo dňa 29.11.2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. m e n í tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietá.

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. zrušuje.

Povinnému nepriznáva proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie spočívajúce v uložení povinnosti povinnému (označujúc ho ako žalovaného) zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi (označujúc ho ako žalobcu) (výrok I.); vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II.); vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III.) a poučil povinného o možnosti podať žalobu proti navrhovateľovi, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu ministra vnútra č. 429 zo dňa 27.10.2023 neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k navrhovateľovi (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručeným súdu dňa 31.10.2023, doplneným dňa 07.11.2023 a dňa 10.11.2023, domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým súd uloží povinnému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi, ako aj povinnosť poskytnúť navrhovateľovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232 eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi od 27.10.2023 (vrátane) do dňa vykonateľnosti uznesenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z nezaplatennej sumy od 27.10.2023 do zaplata, a to do 3 dní odo dňa vykonateľnosti uznesenia. Návrh odôvodnil tým, že je zamestnancom povinného v stálej štátnej službe ako príslušník Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) s osobným evidenčným číslom XXXXXX, zaradeným vo funkcii zástupca riaditeľa a súčasne vedúci analytického oddelenia odboru

Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru; povinný je jeho zamestnávateľom a služobným úradom podľa citovaného zákona. Dňa 2.10.2023 podal na bývalom Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len ako „ÚŠP GP SR“) kvalifikované trestné oznámenie, na základe ktorého bolo dňa 5.10.2023 vydané opatrenie o poskytnutí ochrany, ktoré bolo doručené aj Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej len ako „úrad“) a povinnému, čím sa navrhovateľ stal chráneným oznamovateľom podľa zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej len „zákon 54/2019 Z.z.“); status navrhovateľa naďalej trvá. Dňa 25.10.2023 bol do funkcie ministra vnútra Slovenskej republiky vymenovaný pán D. E. Š. L. a dňa 27.10.2023, t.j. v čase, keď mal navrhovateľ status chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z., bol navrhovateľovi doručený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky (pracovnoprávny úkon), ktorým bol navrhovateľ dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. s účinnosťou odo dňa 27.10.2023 na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania. Na uskutočnenie predmetného pracovnoprávneho úkonu však nebol udelený predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č.54/2019 Z.z. a povinný o udelenie takéhoto súhlasu úrad ani nepožiadaval, ktorá skutočnosť je nespornou; tento pracovnoprávny úkon tak je podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. ex lege neplatný. Podotkol, že citovaný zákon nerozlišuje medzi prípadom, keď zamestnávateľ úrad o predchádzajúci súhlas síce požiadaval, avšak tento ho neudelil a prípadom, keď zamestnávateľ o udelenie takéhoto súhlasu ani len nepožiadaval. Uvedený zákon je pritom lex specialis vo vzťahu k všetkým právnym predpisom upravujúcim pracovnoprávne a iné obdobné právne vzťahy, vrátane štátnej služby, a preto sa v plnej miere vzťahuje aj na služobný pomer príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z.z.; uvedené vyplýva predovšetkým z definícií pojmov „pracovnoprávny vzťah“ a „pracovnoprávny úkon“ upravených v § 2 písm. e) a § 7 ods. 1) zákona č. 54/2019 Z.z.

3. V prípade postupu povinného podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., tento, ako to vyplýva i z metodického usmernenia povinného č. SPC-86-24/1- 2006 zo dňa 15.6.2006 (ďalej len „metodické usmernenie povinného zo dňa 15.6.2006“), posudzuje a rozhoduje, či a z akých konkrétnych dôvodov by ďalšie ponechanie navrhovateľa vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a či a z akých konkrétnych dôvodov považuje navrhovateľa za dôvodne podozrivého zo spáchania trestného činu. Personálny rozkaz nepriznáva navrhovateľovi žiadny nárok zlepšujúci jeho postavenie, nesúvisí so skončením pracovnoprávneho vzťahu, keď ide o dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby a bol vydaný na základe právnej skutočnosti, ktorá závisí od posúdenia povinného; v danom prípade tak nejde o výnimku podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. V prípade pracovnoprávneho úkonu súvisiaceho so skončením pracovnoprávneho vzťahu ako dôsledku právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., ide podľa navrhovateľa o taký dôvod skončenia pracovnoprávneho vzťahu, ktorého vznik a existenciu zamestnávateľ neposudzuje a ani nie je oprávnený posudzovať; metodické usmernenie povinného zo dňa 15.6.2006 pritom potvrdzuje, že samotné vznesenie obvinenia z trestného činu, bez ďalšieho takým dôvodom nie je, a fortiori v prípade, v ktorom bolo toto obvinenie vo vzťahu k všetkým obvineným právoplatne vyhodnotené súdom už v prípravnom konaní ako nedôvodné (uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1.10.2021, sp. zn. 2Tpo/64/2021 až 2Tpo/68/2021). Nadriadení navrhovateľa mali za to, že materiálne podmienky dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. nie sú v prípade navrhovateľa splnené; navrhovateľ preto od vznesenia obvinenia až do vydania personálneho rozkazu riadne vykonával štátnu službu. V prípade konania úradu o žiadosti zamestnávateľa o udelenie predchádzajúceho súhlasu podľa § 7 zákona č. 54/2019 Z.z. je jeho predmetom posúdiť a rozhodnúť, či sa na navrhovaný pracovnoprávny úkon vyžaduje predchádzajúci súhlas úradu, a ak áno, či navrhovaný pracovnoprávny úkon má alebo nemá akúkoľvek príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením, pre ktoré bola zamestnancovi poskytnutá ochrana; úrad udelí súhlas s navrhovaným pracovnoprávnym úkonom, len ak zamestnávateľ preukáže, že tento nemá žiadnu príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením, inak žiadosť o udelenie súhlasu zamietne. Nakoľko povinný o udelenie predchádzajúceho súhlasu úrad ani nepožiadaval, odoprel navrhovateľovi právnu ochranu, na ktorú mal právny nárok. K posúdeniu, či personálny rozkaz bol alebo nebol vydaný v akejkoľvek príčinnej súvislosti s kvalifikovaným oznámením navrhovateľa, tak doposiaľ nedošlo, pričom posúdenie tejto otázky patrí do výlučnej právomoci úradu podľa citovaného ustanovenia zákona č. 54/2019 Z.z., ktorý postup nie je možné nahradiť rozhodnutím súdu v tomto konaní. Vzniknutý protiprávny stav zároveň nie je možné nijako napraviť a personálny rozkaz spätne konvalidovať; podľa navrhovateľa jediným spôsobom nápravy po nariadení navrhovaného neodkladného opatrenia je riadne

požiadanie povinného o vydanie predchádzajúceho súhlasu úradu a až po jeho prípadnom udelení vydať nový personálny rozkaz.

4. Personálny rozkaz je pracovnoprávnym úkonom v špecifickej forme, ktorým sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľom ako zamestnancom a povinným ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu, ktorým je kvalifikované oznámenie o protispoločenskej činnosti. Keďže § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. zveruje právomoc na riešenie sporov vyplývajúcich z porušenia zákazu diskriminácie vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Policajného zboru všeobecným súdom, podľa navrhovateľa v tomto prípade má k dispozícii všetky prostriedky právnej ochrany podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vrátane inštitútu neodkladného opatrenia. Navrhovateľ tiež poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2019/1937, ktorá podľa neho opodstatňuje poskytnutie rýchlej predbežnej ochrany pred akýmkoľvek pracovnoprávnym úkonom zhoršujúcim jeho postavenie v pracovnoprávnom vzťahu. Predmetom neodkladného opatrenia je poskytnutie ochrany navrhovateľovi pred výkonom a uplatňovaním pracovnoprávneho úkonu, ktorý ho poškodzuje a je už z formálneho hľadiska celkom zjavne neplatný. Potreba nariadenia neodkladného opatrenia a úprava pomerov vychádza z toho, že výkon personálnych rozkazov voči jeho osobe má na jeho osobu a na jeho rodinu nepriaznivé účinky. Navrhovateľ nevykonáva a nemôže vykonávať prácu iba z dôvodu vydania a uplatňovania neplatného personálneho rozkazu; zároveň je verejne ostrakizovaný politikmi v súvislosti s dočasným pozbavením výkonu štátnej služby. Podľa mienky navrhovateľa je personálny rozkaz naplnením dlhodobých vyhrážok zo strany politikov, ktorí po voľbách konaných dňa 30.9.2023 a vymenovaní novej vlády získali kontrolu nad politickým vedením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Navrhovateľ sa tiež musí zdržiavať na určenom mieste a má zakázané zamestnať sa inde, podnikáť, alebo vykonávať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť, ktorou by si mohol zabezpečiť legálny príjem na vykompenzovanie výpadku služobného platu kráteného v príčinnej súvislosti s personálnym rozkazom; de facto je tak vyhodенý z práce a nútený poberať minimálnu mzdu. Keďže personálny rozkaz je vykonateľný predbežne a bez ohľadu na jeho právoplatnosť, navyše o opravnom prostriedku proti nemu (rozklade) bude rozhodovať tá istá osoba, ktorá ho vydala, navrhovateľ nemá na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania neplatného pracovnoprávneho úkonu k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie. Na zabezpečenie plnej ochrany jeho práv je preto potrebné povinnému uložiť neodkladným opatrením aj povinnosť poskytnúť navrhovateľovi časť pracovnej odmeny - konkrétne doplatiť navrhovateľovi pomernú časť plného mesačného služobného platu so všetkými náležitosťami.

5. Navrhovateľ k návrhu pripojil listinné dôkazy, a to predmetný personálny rozkaz zo dňa 27.10.2023, opatrenie bývalého ÚŠP GR SR o poskytnutí ochrany zo dňa 5.10.2023, č. VII/2 Gv/22/1000-60, metodické usmernenie povinného zo dňa 15.6.2006, platový výmer navrhovateľa k 30.10.2023, výplatnú pásku navrhovateľa za september 2023, článok s vyjadrením predsedníčky úradu, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1.10.2021, sp. zn. 2Tpo/64/2021, článok z internetovej stránky www.dennikn.sk zo dňa 27.10.2023 o postavení čurillovcov mimo služby ministrom vnútra, článok z uvedenej internetovej stránky zo dňa 30.10.2023 o tom, že sa čurillovci s ministrom sporia.

6. Za účelom preverenia tvrdení navrhovateľa o tom, či povinný požiadal úrad o udelenie súhlasu s predmetným pracovnoprávnym úkonom, súd prvej inštancie dňa 9.11.2023 z webovej stránky úradu www.oznamovatelka.sk zistil, že úrad zverejnil stanovisko, v zmysle ktorého sa mal povinný obrátiť na úrad predtým, ako príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry, ktorí majú tzv. status chráneného oznamovateľa, pozbavil výkonu štátnej služby; dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby z dôvodu vzneseného obvinenia príslušníkovi Policajného zboru do kategórie úkonov, v prípade ktorých súhlas úradu nie je potrebný, nepatrí.

7. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a s pripojenými listinnými dôkazmi, za súčasnej aplikácie § 3, § 4, § 307 CSP, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 1, § 2a ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 46 ods. 1 až ods. 5, § 242 ods. 1, ods. 6, § 244 zákona č. 73/1998 Z.z., § 1 ods. 1, § 2 písm. e), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, ods. 2, ods. 4 až ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z., § 2 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), § 324 ods. 1, ods. 3, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d), § 328 ods. 1, § 329 ods. 2 CSP, dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti návrhu.

8. V prípade uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu, t.j. pozastavenia jeho účinnosti, súd prvej inštancie s poukazom na konštantnú judikatúru, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) zo dňa 3.10.2018, sp. zn. 1KO/11/2018, konštatoval, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru má znaky verejnoprávneho pomeru; medzi príslušníkom Policajného zboru a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu trvania sa odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho zamestnávateľa, t.j. štátu, sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere. Personálny rozkaz o uvoľnení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je teda individuálnym správnyim aktom a rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnom postupe podľa Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), a teda všeobecný súd v sporovom konaní nemôže vysloviť jeho neplatnosť; je totiž neprípustné, aby sa nevyužitie prostriedkov súdnej ochrany v správnom súdnom postupe nahradzalo určujúcimi žalobami v občianskoprávnom konaní. Prejednanie a rozhodnutie veci patriacej do správneho súdnictva civilným súdom a naopak, ako súdom vecne nepríslušným, je závažným nedostatkom konania, pričom s takouto vadou je spojené aj porušenie práva na prístup k súdu, resp. správneho súdu a porušenie princípu zákonného sudcu. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení však je zrejmé, že žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné súdy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva z § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré ustanovenie v súvislosti s právom dotknutého policajta domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom odkazuje práve na antidiskriminačný zákon; v prípade takejto žaloby tak môže byť aj policajtom poskytnutá ochrana predpokladaná v § 9 ods. 2 uvedeného zákona. Nakoľko jeho ustanovenie § 11 ods. 3 ustanovuje, že na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa vzťahuje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) a v § 307 a nasl. CSP, je upravený postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní antidiskriminačných nárokov, bude aj príslušné konanie prebiehať na súde, ktorý aplikuje CSP, ktorým je aj konajúci súd; v tejto súvislosti odkázal na ustálenú judikatúru, napr. pod sp. zn. 1KO/29/2018, sp. zn. 1KO/34/2020 a sp. zn. 1KO/7/2019.

9. V prípade osobitnej kategórie diskriminácie z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti je právna úprava komplexne riešená v zákone č. 54/2019 Z.z. a vo vzťahu k antidiskriminačnému zákonu a rovnako i k CSP predstavuje špeciálnu právnu úpravu. Ustanovenie § 12 zákona č. 54/2019 Z.z. upravuje osobitný procesný postup, v zmysle ktorého je úrad oprávnený na základe návrhu oznamovateľa pozastaviť účinnosť pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľa, pokiaľ sú pre takýto postup splnené príslušné podmienky; v zmysle § 2 písm. e) citovaného zákona sa za pracovnoprávny pomer považuje aj služobný pomer, ktorým je s ohľadom na § 2 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. i služobný pomer navrhovateľa. Zákon pri tomto postupe ukladá úradu povinnosť poučiť oznamovateľa o možnosti podať na súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a o následkoch spojených s jeho nepodaním, ktorým je (ex lege) skončenie pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľa z dôvodu uplynutia doby 30 dní od doručenia príslušného potvrdenia oznamovateľovi; v prípade podania takéhoto návrhu na súd sa trvanie pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu predlžuje až do nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia súdu o tomto návrhu. Je tak zrejmé, že prostredníctvom § 12 zákona č. 54/2019 Z.z. ako špeciálnej normy došlo k zvereniu právomoci rozhodovať o neodkladných opatreniach, ktorých predmetom je pozastavenie účinnosti pracovnoprávnych úkonov všeobecným súdom, teda aj konajúcemu súdu. Hoci zákon výslovne neuvádza, čoho sa má oznamovateľ pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 12 domáhať, petit návrhu neodkladného opatrenia vyplýva zo samotného účelu, ktorým je pokračovanie pozastavenia pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľa až do času, kým súd nerozhodne vo veci samej. Navyše, pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu vo vzťahu k diskriminovanému oznamovateľovi predpokladá aj antidiskriminačný zákon, ktorý v § 9 ods. 2 ustanovuje domáhanie sa jeho neplatnosti ako jednu z možností, ktorú môže dotknutá osoba - oznamovateľ využiť. Ustanovenie § 12 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. ustanovuje možnosť oznamovateľa využiť predmetný postup; nevyužitie tejto možnosti však nemôže znamenať prekážku pre rozhodovanie súdu o neodkladnom opatrení oznamovateľa aj bez existencie predchádzajúceho pozastavenia účinnosti úradom.

10. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že má právomoc a taktiež aj príslušnosť rozhodnúť o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia smerujúceho k pozastaveniu účinnosti personálneho rozkazu, ktorú právomoc mu s ohľadom na § 4 CSP zveril osobitný predpis, a to zákon č. 54/2019 Z.z. Keďže v danom prípade ide o individuálny správny akt, na rozdiel od súkromnoprávných inštitútov (výpoveď, okamžité skončenie pracovného pomeru) nemožno uvažovať o jeho platnosti alebo neplatnosti, ale len o zákonnosti, resp. nezákonnosti, pričom príslušná ochrana sa v zmysle ustálenej judikatúry poskytuje v správnom súdnictve postupom podľa SSP (napr. sp. zn. 1KO 11/2018). Vzhľadom na uvedené uviedol, že nemá právomoc a príslušnosť rozhodnúť spôsobom, ktorý predpokladá § 9 ods. 2 in fine antidiskriminačného zákona, t.j. o neplatnosti pracovnoprávneho úkonu; v prípade navrhovateľa môže byť predmetom konania len vyriešenie právnej otázky, či personálny rozkaz, resp. rozhodnutie odvolacieho orgánu, sú alebo nie sú zákonné. Príslušným na rozhodnutie o zákonnosti personálneho rozkazu (a na neho nadväzujúcich rozhodnutí) bude vždy správny súd, aplikujúci príslušné ustanovenia SSP.

11. Po vyriešení otázky právomoci a príslušnosti na rozhodnutie o predmetnom návrhu navrhovateľa súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v požadovanom znení; predmetný návrh subsumoval pod § 325 ods. 2 písm. a) a d) CSP, nakoľko navrhovateľ sa domáha náhrady mzdy a tiež uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu. V danom prípade mal súd prvej inštancie za nepochybné, že účel predmetného neodkladného opatrenia nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Navrhovateľ osvedčil, že je zamestnancom povinného v stálej štátnej službe služobne zaradený ako zástupca riaditeľa a súčasne vedúci analytického oddelenia odboru Bratislava - Národná kriminálna agentúra, Prezídium Policajného zboru. Rovnako osvedčil, že opatrením bývalého ÚŠP GP SR zo dňa 5.10.2023, č. VII/2 Gv/22/1000-60, mu bola poskytnutá ochrana podľa § 4 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. z dôvodu, že dňa 2.10.2023 spolu s ďalším oznamovateľmi podal na bývalý ÚŠP GR SR trestné oznámenie zo dňa 29.9.2023 a súčasne i žiadosť o ochranu podľa § 3 a § 4 citovaného zákona. Dôvodom žiadosti o ochranu bolo okrem iného aj to, že viaceré politicky exponované osoby uchádzajúce sa o získanie politickej moci v parlamentných voľbách dňa 30.9.2023, sa mu (a tiež ďalším oznamovateľom) dlhodobo verejne vyhrážajú, že v prípade dosiahnutia volebného úspechu a získaní politickej moci po voľbách bude v podstate vyhodnený z Policajného zboru a bude pripravený aj o budúce výsluhové dôchodky; uvedené je pritom verejne známou skutočnosťou. Súd prvej inštancie mal ďalej za osvedčené, že povinný vydal dňa 27.10.2023 personálny rozkaz č. 429, ktorým podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. navrhovateľa dňom 27.10.2023 dočasne pozbavil výkonu štátnej služby do právoplatného skončenia trestného stíhania. Z odôvodnenia predmetného personálneho rozkazu mal za osvedčené, že voči navrhovateľovi bolo dňa 15.6.2022 pod ČVS: UIS-340/OISZ-2021 vyšetrovateľom PZ vydané uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona; ďalšie ponechanie navrhovateľa vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby a priebeh objasňovania jeho konania, preto sa jej dočasne pozbavuje, do právoplatného skončenia trestného stíhania. Z metodického usmernenia povinného zo dňa 15.6.2006, mal súd prvej inštancie za osvedčené, že jeho účelom je zabezpečiť, aby policajť, dôvodne podozrivý zo spáchania protiprávneho konania nezlučiteľným s výkonom jeho funkcie, bol spravídla do konečného vyriešenia veci postavený mimo výkonu štátnej služby; podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. je potrebné v odôvodnení rozhodnutia o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby policajta uviesť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre toto personálne opatrenie, na základe akých dôkazov sa koná, ako nadriadený získané dôkazy vyhodnotil a z akých právnych predpisov pritom vychádzal. Z obsahu odôvodnenia vydaného personálneho rozkazu zistil, že v tomto nie sú uvedené žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré podľa povinného existujú dôvody na dočasné pozbavenie navrhovateľa vo výkone štátnej služby. Osobitne poukázal na to, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo až po šestnástich mesiacoch od vydania uznesenia o vznesení obvinenia; absencia odôvodnenia tohto postupu po takej dobe podľa mienky súdu prvej inštancie osvedčuje obavu navrhovateľa, že povinný voči nemu postupoval diskriminačne. Súd prvej inštancie ďalej z verejne dostupných údajov zistil, že povinný nepožiadaval úrad o predchádzajúci súhlas s vydaním personálneho rozkazu, pritom ide celkom zjavne o pracovnoprávny úkon; jeho vydanie vyvoláva právne účinky uvedené okrem iného v § 46 ods. 3 a 5 zákona č. 73/1998 Z.z., a to významné zníženie služobného platu, zákaz nosenia služobnej rovnošaty, dočasné odobratie služobného preukazu, služobného odznaku a služobnej zbrane a tiež dočasný zánik

povinnosti vykonávať štátnu službu a vykonávať služobné zákroky v štátnej službe alebo mimo štátnej služby.

12. Vzhľadom na uvedené podľa názoru súdu prvej inštancie navrhovateľ osvedčil existenciu potreby neodkladnej úpravy pomerov, nakoľko povinný rezignoval na svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z.; zároveň v dôsledku návrhu podaného navrhovateľom boli splnené podmienky pre konanie a rozhodnutie súdu podľa § 12 ods. 6 citovaného zákona, a teda o tom, či pozastaví účinnosť personálneho rozkazu povinného. Ďalej súd prvej inštancie, skúmajúc kritérium efektívnosti podaného návrhu, konštatoval, že pozastavením účinnosti personálneho rozkazu bude dočasne vytvorený právny stav, ako keby tento nebol vydaný; personálny rozkaz ako individuálny správny akt môže byť preskúmaný v rámci konania o rozklade v zmysle § 244 v spojení s § 242 zákona č. 73/1998 Z.z. a po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov v príslušnom konaní pred správnym súdom podľa ustanovení SSP; dočasnosť zároveň možno docieľiť tým, že súd uloží navrhovateľovi povinnosť podať návrh vo veci samej, alebo poučí povinného o možnosti podania žaloby vo veci samej a právnych následkoch s tým spojených. Napokon v prípade kritéria proporcionality, dospel súd prvej inštancie k záveru, že navrhovateľom navrhnuté neodkladné opatrenie povinného nebude obmedzovať neprimeraným spôsobom, keď personálny rozkaz má vyvolávať právne účinky len vo vzťahu k navrhovateľovi a nijakým spôsobom neovplyvní akékoľvek ďalšie pracovnoprávne úkony povinného, vrátane úkonov, ktorých adresátom môže byť navrhovateľ.

13. Pokiaľ sa však navrhovateľ na jednej strane domáhal zaplatenia pomernej časti služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne a súčasne tento požadoval za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu až do dňa vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, uvedené vyhodnotil súd prvej inštancie ako nevykonateľné, nakoľko neodkladným opatrením nemožno ukladať povinnosti späťne, za obdobie predchádzajúce jeho vydaniu.

14. Mal tak za to, že navrhovateľ osvedčil všetky podmienky nevyhnutné pre poskytnutie dočasnej ochrany v zmysle § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, a preto návrhu v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi vyhovel; druhý uplatnený návrh s poukazom na vyššie uvedené dôvody zamietol. Napokon s dôrazom na dočasnosť nariadeného neodkladného opatrenia poučil povinného o možnosti podať žalobu vo veci samej v zmysle § 337 CSP; navrhovateľovi obdobnú povinnosť neuložil, majúc za daný predpoklad, že nariadeným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami v zmysle § 336 ods. 1 veta druhá CSP.

15. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľ sa návrhom domáhal vydania dvoch samostatných výrokov, pričom súd prvej inštancie vyhovel len jednému.

16. Proti výrokom I., III. a IV. uznesenia súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) a h) CSP a navrhol odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie zrušiť, konanie z dôvodu nedostatku právomoci civilného súdu zastaviť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa jeho názoru v danom prípade nie je daná právomoc civilného súdu na prejednanie a rozhodnutie veci. S odkazom na komentár k CSP uviedol, že súdy neprejednávajú a nerozhodujú právne veci vyplývajúce z verejnoprávných vzťahov s výnimkou prípadov, ak zákon výslovne zveruje takéto právne veci do právomoci civilného súdu; pre založenie právomoci civilného súdu je tak potrebná a nevyhnutná existencia splnomocňovacieho ustanovenia v predpise verejnoprávnej povahy, ktorý výslovne určuje, že spory, resp. vzťahy založené predpisom verejnoprávnej povahy posudzujú súdy podľa CSP. Zdôraznil, že v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je súd povinný skúmať, či nárok, ktorého sa navrhovateľ domáha formou neodkladného opatrenia má súvis so žalobou vo veci samej, a teda, či tento možno uplatniť civilnou žalobou; neodkladné opatrenie možno nariadiť len ak je uvedená podmienka splnená, pričom poukázal na uznesenie kompetenčného senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd SR“), sp. zn. 1SKomp/6/2021. V danom prípade je predmetom sporu vzťah založený podľa zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý je predpisom verejnoprávnej povahy a je lex specialis pre vznik, zmenu a skončenie štátnej služby. V ustanoveniach § 231 až § 247a citovaný zákon upravuje konanie vo veci služobného pomeru, na ktoré sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní

- Správny poriadok; je však nepochybné, že ide o administratívne konanie zavŕšené individuálnymi správnymi aktami, a nie uskutočnením právnych úkonov. Služobný pomer príslušníka Policajného zboru tak nemá znaky súkromnoprávneho pomeru, nakoľko v štátno-služobnom pomere účastníci zásadne nemajú rovnaké postavenie. Keďže príslušník Policajného zboru sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, v rámci ktorej štát uplatňuje vo vzťahu k príslušníkovi svoju právomoc, štát má oprávnenie jednostrannými individuálnymi správnymi aktmi zakladať, meniť alebo rušiť vzťahy v takomto služobnom pomere; práva a povinnosti policajta v služobnom pomere sa zakladajú, menia a zanikajú rozhodnutím (rozkazom), vydaným nadriadeným v postavení správneho orgánu sui generis. Zároveň s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Coer proti Francúzsku, Benkessiouer proti Francúzsku, Pellegrin proti Francúzsku) uviedol, že všetky spory medzi štátnou správou a zamestnancami vykonávajúcimi zamestnanie implikujúce účasť na výkone verejnej moci sú vyňaté spod čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s výnimkou sporov v dôchodkových veciach.

17. Povinný mal za to, že personálny rozkaz je individuálnym správnym aktom, v prípade ktorého nemôže všeobecný súd v sporovom konaní vysloviť jeho neplatnosť či určiť povinnosť na zaplatenie, ak samotný personálny rozkaz nie je zrušený príslušným orgánom alebo príslušným súdom; personálny rozkaz je rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnictve, a to podaním návrhu na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným tak, ako je to upravené v SSP. Aj v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), je služobný pomer príslušníka Policajného zboru inštitútom verejného práva, ktorého súdny prieskum spadá výlučne pod správne súdnictvo upravené v SSP (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1KO/11/2018). Podľa povinného tak je neprípustné, aby sa nevyužitie prostriedkov súdnej ochrany v rámci správneho súdnictva nahrádzalo určujúcimi žalobami alebo žalobami na plnenie v štandardnom civilnom konaní, prípadne nariadením neodkladných opatrení. Podotkol, že zákon č. 73/1998 Z.z. osobitne upravuje riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu vydanému podľa jeho ustanovenia § 241, a to odvolanie a rozklad, ako i mimoriadne opravné prostriedky, a to obnovu konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania; v prípade právoplatného rozhodnutia vydaného podľa dvanástej hlavy citovaného zákona možno následne podať žalobu na správny súd podľa SSP. Tento zákon zároveň v žiadnom ustanovení neobsahuje splnomocňovacie ustanovenie, v zmysle ktorého by na prejednanie sporu vyplývajúceho zo štátnej služby príslušníka Policajného zboru bol príslušný civilný súd podľa CSP; v tejto súvislosti upozornil, že nie je možné zamieňať si štátnu službu, v prípade ktorej sa štátnozamestnanecký pomer riadi zákonom č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 55/2017 Z.z.“), so štátnou službou príslušníka Policajného zboru, ktorého štátno-služobný pomer sa riadi zákonom č. 73/1998 Z.z. Pokiaľ SSP v ustanovení § 25 výslovne určuje subsidiaritu CSP, tak iba v rozsahu prvej a druhej časti s výnimkou ustanovení o intervencii; úprava neodkladných opatrení však je upravená v tretej časti CSP. Vzhľadom na uvedené podľa povinného nie je možné zakladať právomoc civilného súdu vo veci, na rozhodovanie ktorej je zo zákona príslušný orgán verejnej správy, resp. správny súd; postup súdu prvej inštancie je preto v priamom rozpore s § 2 až § 4 CSP a tiež s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cso/46/2000, R 24/2002. Podľa názoru povinného bol navrhovateľ tiež oprávnený a zároveň povinný napadnúť údajný nezákonný postup povinného prioritne v podanom rozklade a až následne sa domáhať ochrany pred správnym súdom, a to žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 252 a nasl. Správneho poriadku s prípadným návrhom na priznanie odkladného účinku, čím by ostala zachovaná právomoc správneho súdu na preskúmanie postupu a rozhodnutí povinného ako orgánu verejnej správy.

18. Pokiaľ by teda povinný aj pripustil, že na vydanie predmetného personálneho rozkazu neboli splnené podmienky, akékoľvek preskúmanie či obmedzenie výkonu rozhodnutia je v kompetencii správneho súdu. Avšak pripustenie záveru, že civilný súd môže neodkladným opatrením vo veciach patriacich do právomoci správneho súdu priznať navrhovateľovi ochranu do takej miery, že navrhovateľ by nemusel podať ani opravný prostriedok proti personálnemu rozkazu, ani správnu žalobu, by znamenalo popretie a obchádzanie zmyslu a účelu správneho súdnictva, ako i ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. Povinný poukázal na to, že navrhovateľ v podanom rozklade uplatňuje totožnú skutkovú a právnu argumentáciu, a to, že správne rozhodnutie bolo vydané bez predchádzajúceho súhlasu úradu, z ktorého dôvodu ho považuje za neplatné. Podaním rozkladu tak sám navrhovateľ implicitne priznal, že vo veci je oprávnený konať minister v rámci správneho konania. Mal za to, že nariadením neodkladného opatrenia nie je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov; naopak, pokiaľ dôjde k zmene personálneho rozkazu na

základe podania rozkladu a navrhovateľ bude iniciovať konanie o správnej žalobe, mohlo by dôjsť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia dvoch rozličných súdov; neodkladným opatrením pritom nemožno zasahovať do výkonu právomoci inému orgánu verejnej moci (podobne aj sp. zn. 7Cdo/59/2011). S ohľadom na uvedené mal povinný za to, že súd prvej inštancie mal konanie zastaviť a vec postúpiť príslušnému orgánu.

19. V prípade aplikácie antidiskriminačného zákona mal povinný za to, že pokiaľ sa v ustanoveniach § 9 ods. 2 citovaného zákona a § 2a zákona č. 73/1998 Z.z. uvádza pojem súd, nemožno ním rozumieť výlučne civilný súd riadiaci sa CSP; zároveň podotkol, že doposiaľ nedošlo k zmene pojmu OSP na CSP v § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, pričom v občianskom súdnom konaní sa preskúmavala i zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, a teda pod pojmom súd sa rozumel klasický občiansky súd, avšak i správny súd. V antidiskriminačnom zákone sám zákonodarca určil, že spory, ktoré vznikli z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania sa automaticky neprejednávajú podľa OSP, ale aj podľa iných právnych predpisov; aplikácia OSP sa primárne predpokladá v sporoch, keď tento zákon neustanovuje inak. Antidiskriminačný zákon v čl. II. až XXII. určuje, ktoré konkrétne právne predpisy na úseku verejného práva, medzi ktorými je i zákon č. 73/1998 Z.z., sa prijatím antidiskriminačného zákona menia; tieto sú zároveň vo vzťahu k tomuto zákonu *lex specialis*. Zákon č. 73/1998 Z.z. obsahuje samostatnú časť o rovnakom zaobchádzaní, a teda antidiskriminačný zákon je vo vzťahu k danému zákonu *lex generalis*.

20. Povinný ďalej v odvolaní odmietol akékoľvek tvrdenie o diskriminácii navrhovateľa z dôvodu podania kvalifikovaného oznámenia, keď dôvodom dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby bolo a aj je právoplatné obvinenie navrhovateľa pre skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorý má priamy súvis s pracovnou činnosťou navrhovateľa. V tejto súvislosti sa tiež vyjadril k ochrane navrhovateľa zo strany prokurátora bývalého ÚŠP GP SR, D.. U., podľa zákona č. 54/2019 Z.z., ktorej dôvodnosťou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, pričom aplikácia § 194 CSP nie je vo vzťahu k opatreniu prokurátora bývalého ÚŠP GP SR vôbec vylúčená; v konkrétnom prípade je priam žiaduca. Podľa povinného uvedený prokurátor postupoval v rozpore so zákonom č. 54/2019 Z.z. a zneužil inštitút ochrany v prospech trestne stíhaných osôb s úmyslom zakryť ich trestnú činnosť. Z opatrenia prokurátora bývalého ÚŠP GP SR nie je zrejmé, voči komu ochrana smeruje; z podkladov k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že trestné oznámenie smeruje voči UIS a SIS, teda voči orgánom, vo vzťahu ku ktorým nie je navrhovateľ v služobnom pomere, ani vo vzťahu podriadenosti, pritom účelom ochrany podľa zákona č. 54/2019 Z.z. je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je vo vzťahu podriadenosti. Navrhovateľ nie je v služobnom pomere ani vo vzťahu podriadenosti k osobe S. M., Q. G., S. P., E. H., či k prokurátorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“), a už vôbec nie k osobe C. J., ktorá je takpovediac jeho kolegyňou v Policajnom zbore. Nakoľko oznámenie navrhovateľa nesmeruje voči jeho nadriadenému, ale voči verejne činným osobám pôsobiacim v politickom živote, na prokuratúre, v Policajnom zbore a v súkromnom sektore, nie je daná podmienka pre udelenie ochrany podľa zákona č. 54/2019 Z.z. Ďalej mal povinný za to, že udeliť ochranu nemožno osobám, ktoré pred jej udelením k trestnej činnosti konkrétnej osoby - nadriadeného v zamestnaní, neuviedli žiadne bližšie skutočnosti, iba výlučne nič nehovoriace všeobecné frázy, ktoré si bolo možné vyvodiť aj z medializovaných informácií, keďže informácie o akcii Rozuzlenie boli medializované skoro dva mesiace predtým, ako podal navrhovateľ a iní trestné oznámenie; navyše na rôznych internetových portáloch bolo zverejnené celé znenie uznesenia o vznesení obvinenia, a teda sa navrhovateľ a ostatní údajní oznamovatelia mali možnosť vopred oboznámiť so zisteniami v trestnom konaní. V tejto súvislosti uviedol, že nakoľko sám navrhovateľ uviedol, že bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby z dôvodu podania kvalifikovaného oznámenia, poukaz súdu prvej inštancie na články Denníka N a verejné vyjadrenia ministra vnútra datované niekoľko mesiacov spätne pred udelením ochrany navrhovateľovi, pôsobí zmätočne. Z odôvodnenia personálneho rozkazu jednoznačne vyplýva, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo na podklade právoplatného obvinenia navrhovateľa pre skutok úzko súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou; z vyjadrení navrhovateľa a z odôvodnenia napadnutého uznesenia tak vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu mal povinný postupovať diskriminačne.

21. Pokiaľ išlo o samotné dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby, povinný uviedol, že uvedené je jednou z foriem personálneho opatrenia tzv. predbežnej povahy upravenej v § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. S poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku mal za to, že ak je voči danej osobe v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku vznesené obvinenie pre podozrenie zo

spáchania trestného činu, z pohľadu zákona je táto osoba dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu; dôvodnosť trestného stíhania v čase vydania personálneho rozkazu nebola daná len uznesením vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania voči navrhovateľovi, ale aj uznesením GP SR zo dňa 14.9.2021, ČVS: UIS-340/OISZ-2021. V čase vydania personálneho rozkazu tak existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z.; trestný čin, z ktorého je navrhovateľ podozrivý navyše súvisí s výkonom jeho služobnej činnosti. Zo znenia citovaného ustanovenia zároveň vyplýva, že ide o ustanovenie obligatórne, a nie fakultatívne; zároveň zo znenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. je zrejmé, že úkon podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. spadá pod úkony, na ktoré sa súhlas úradu nevyžaduje; napokon, nejde o klasický pracovnoprávny úkon, ale o rozhodnutie preskúmateľné v rámci odvolacieho/rozkladového konania vedeného v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z. a následne v rámci správneho súdnictva. Povinný tiež poukázal na to, že zákon č. 54/2019 Z.z. pri ustanovení § 7 ods. 1 uvádza demonštratívny výpočet, pri ktorých považuje výnimku za splnenú a v rámci tohto výpočtu okrem iného uvádza i § 66 zákona č. 55/2017 Z.z., v zmysle ktorého služobný úrad zaradí štátneho zamestnanca mimo činnej štátnej služby, ak bol obvinený zo spáchania úmyselného trestného činu a jeho ďalšie vykonávanie štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, a teda ide o totožné podmienky s uvedenými v § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. V prípade pochybností, či bola podmienka dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu naplnená z dôvodu, že trestné stíhanie je nedôvodné, povinný podotkol, že o tom, či je v prípravnom konaní konkrétne obvinenie dôvodné, rozhoduje s konečnou platnosťou prokurátor ako pán prípravného konania, a nie súd, ktorý rozhodoval o prepustení z väzby na slobodu, v ktorej súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 21.6.2023, sp. zn. PL. ÚS/1/2022. Vzhľadom na uvedené mal za to, že ak sú splnené podmienky podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z., minister vnútra podľa tohto ustanovenia postupovať musí, a preto nejde o taký úkon, na ktorý by sa vyžadoval predchádzajúci súhlas úradu.

22. Povinný ďalej v odvolaní poukázal na to, že odo dňa 8.11.2023 vstúpilo do platnosti nové metodické usmernenie k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby podľa § 46 zákona č. 73/1998 Z.z. č. SPSČ-PO3-2023/005203, ktoré zrušilo metodické usmernenie povinného zo dňa 15.6.2006, na ktoré nesprávne poukázal súd prvej inštancie v bode 57. odôvodnenia napadnutého uznesenia. V zmysle aktuálne platného metodického usmernenia sú všetci príslušníci Policajného zboru dôvodne podozriví zo spáchania trestného činu dočasne pozbavení výkonu štátnej služby. Nakoľko bol rovnaký postup ako u navrhovateľa aplikovaný na niekoľko desiatok ďalších príslušníkov Policajného zboru dôvodne podozrivých z trestnej činnosti, nemožno konštatovať priamu diskrimináciu voči navrhovateľovi, a teda nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Povinný nesúhlasil ani s tým, že navrhovateľovi vzniká každým dňom ujma a dochádza k porušovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, pričom poukázal na § 46 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., v zmysle ktorého v prípade právoplatného skončenia trestného stíhania v prospech navrhovateľa sa tomuto doplatí rozdiel, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat krátený. Taktiež poukázal na § 48 ods. 7 citovaného zákona, v ktorom sú taxatívne vymenované činnosti, ktoré policajti môže vykonávať popri funkcii policajta.

23. Povinný tiež namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s § 330 ods. 1 CSP neurčil dobu, po ktorú bude nariadené neodkladné opatrenie trvať. Hoci podľa názoru súdu prvej inštancie ide o neodkladné opatrenie, ktorým možno natrvalo upraviť pomery, s uvedeným sa povinný nestotožnil, nakoľko napadnutým uznesením sa zabezpečila ochrana navrhovateľa voči uplatňovaniu rozhodnutí povinného, ktoré sú aktuálne predmetom prieskumu v správnom konaní, keďže navrhovateľ voči nim podal rozklad, ktorá skutočnosť bola súdu prvej inštancie známa; v obdobných prípadoch súdy prvej inštancie, resp. odvolacie súdy určili trvanie neodkladného opatrenia do právoplatnosti rozhodnutia o opravnom prostriedku.

24. Napokon mal povinný za to, že navrhovateľ predmetným návrhom nepreukázal potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, a to z dôvodu, že existujú iné zákonné možnosti v prospech navrhovateľa, a to rozklad, ktorý navrhovateľ už uplatnil, a následne správna žaloba podaná na správnom súde podľa SSP; v prípade nečinnosti má navrhovateľ k dispozícii ďalšie prostriedky na nápravu, a to sťažnosť na nečinnosť, resp. žalobu proti nečinnosti. V súvislosti so splnením podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia doplnil, že preskúmanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je vecou, ktorú je potrebné posúdiť v rámci konania vo veci samej, v ktorom musí byť aj povinnému poskytnutá

možnosť ku každej oznámenej skutočnosti sa vyjadriť; povinný teda musí mať priestor, aby mohol preukázať, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil.

25. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu povinného považoval dôvody i jeho argumentáciu za nesprávne, neopodstatnené, zavádzajúce a v rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; napadnuté uznesenie mal za vecne správne v celom rozsahu, z ktorého dôvodu ho navrhol potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

26. V prípade námietky povinného o nedostatku právomoci navrhovateľ uviedol, že právomoc konajúceho súdu je založená na § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona a § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z. Pokiaľ povinný argumentuje, že odkaz na OSP v § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona neznamená iba odkaz na CSP, ale aj na SSP, navrhovateľ uviedol, že poskytovanie súdnej ochrany pred diskrimináciou patrí do výlučnej právomoci civilných súdov podľa CSP, čo vyplýva i z vyššie uvedených ustanovení zákonov a tiež zo skutočnosti, že výlučne CSP obsahuje osobitné ustanovenia o antidiskriminačných sporoch ako sporoch s ochranou slabšej strany, ktoré nemožno subsidiárne uplatniť na konania podľa SSP vzhľadom na jeho jednoznačné ustanovenie § 25. Správny súd nemôže o správnej žalobe rozhodnúť výrokom podľa § 9 ods. 2 alebo ods. 3 antidiskriminačného zákona, ale iba výrokom, ktorý pripúšťa SSP; jedine v konaní o správnej žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy by mohol správny súd rozhodnúť tak, že zakáže povinnému pokračovať v napadnutom inom zásahu a ak je to možné, prikáže mu obnoviť stav pred zásahom; takáto žaloba však v danom prípade prípustná nie je, nakoľko ide celkom jednoznačne o rozhodnutie správneho orgánu, a nie iný zásah správneho orgánu; navyše ani pri tomto druhu správnej žaloby správny súd nemôže poskytnúť ochranu v celom rozsahu, napr. priznať primerané zadosťučinenie. Ďalej zdôraznil, že návrhom sa nedomáha preskúmania zákonnosti a zrušenia personálneho rozkazu, ale výlučne toho, aby povinný, ktorý nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania a ak je to možné, napravil protiprávny stav. Je pritom jeho dispozíciným oprávnením, či sa súdnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2 a ods. 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona bude domáhať žalobou vo veci samej alebo návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom poukázal na výslovnú prípustnosť neodkladných opatrení v antidiskriminačných sporoch podľa § 309 písm. b) CSP a v individuálnych pracovnoprávných sporoch podľa § 318 písm. b) CSP. Pre neodkladné opatrenie sa rozhodol práve s poukazom na povahu veci, keď bol proti nemu vydaný a je vykonávaný pracovnoprávny úkon v priamom rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., čím je zo strany povinného porušovaná zákonná ochrana oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti a s navrhovateľom je zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a z tohto dôvodu mu je s okamžitou účinnosťou bránené vo vykonávaní práce a tým aj v dosahovaní príjmu, ktorý si vzhľadom na zákonné obmedzenia nemôže zabezpečiť inak, čo by ho pred právoplatným skončením konania o žalobe vo veci samej prinútilo odísť z Policajného zboru. Zopakoval, že povinná dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva i zo smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937 z 23.10.2019 o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503 zo 7.10.2020 (ďalej len „smernica“), ktorá bola v celom rozsahu implementovaná do slovenského právneho poriadku najmä zákonom č. 54/2019 Z.z. a antidiskriminačným zákonom. Právomoc civilného súdu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva aj z § 12 ods. 6 zákona č. 54/2019 Z.z., pričom predchádzajúce pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu úradom podľa § 12 ods. 2 citovaného zákona nie je podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia, ide iba o dodatočnú možnosť právnej ochrany oznamovateľa; v tomto prípade ide aj o lex specialis k § 325 ods. 1 CSP, pretože potreba bezodkladnej úpravy pomerov je daná už tým, že ide o odvetné opatrenie, resp. o pracovnoprávny úkon, ktorý podliehal predchádzajúcemu súhlasu úradu, ktorý nebol udelený a navrhovateľa s okamžitou účinnosťou nepriaznivo postihuje. V jeho prípade mu právny poriadok dáva k dispozícii dva právne prostriedky nápravy, keď nezákonnosť rozhodnutia môže napadnúť riadnym opravným prostriedkom a následne správnu žalobou na správnom súde a porušenie zásady rovnakého zaobchádzania môže napadnúť žalobou, prípadne návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia na civilnom súde. Pokiaľ by v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť rozhodnutia jeho nadriadeného porušením zásady rovnakého zaobchádzania, správny súd by takúto žalobu postúpil civilnému súde, keďže správne súdy nepreskúmajú spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese, čo potvrdzuje i uznesenie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 1KO/10/2020. Vzhľadom na uvedené je možná aj situácia, že rozhodnutie nadriadeného by bolo správnym súdom posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom

v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania. V danom prípade však nejde o konkurenciu právnych prostriedkov, ale o ich súbeh, ktorý je navyše zákonom predpokladaný. Podľa jeho mienky civilný súd nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa antidiskriminačného zákona len z dôvodu, že zásah do jeho práv a právom chránených záujmov bol spôsobený pracovnoprávnym úkonom majúcim zhodou okolností formu rozhodnutia orgánu verejnej správy; otázku zákonnosti rozhodnutia si civilný súd môže v konaní posúdiť ako predbežnú otázku. Pokiaľ povinný poukázal na zákon č. 55/2017 Z.z., navrhovateľ podotkol, že i tento zákon na viacerých miestach uvádza možnosť obrátiť sa na súd, pričom relevantné ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré zakladajú právomoc civilných súdov účelovo prehliada a zavádzajúco tvrdí, že takéto splnomocňovacie ustanovenia v tomto zákone nie sú. V súvislosti s právomocou súdu na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázal i na uznesenia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1SKomp/6/2021, sp. zn. 1SKomp/30/2022, 1SKomp/31/2022, 1SKomp/34/2022 a 1SKomp/36/2022 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/50/2023.

27. Navrhovateľ mal ďalej za to, že povinný nesprávne vyhodnotil vzťah medzi preskúmaním zákonnosti a zrušovaním rozhodnutí orgánov verejnej správy na jednej strane a poskytovaním právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, resp. pred diskrimináciou na strane druhej, pričom zdôraznil, že meritom danej veci je práve nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Ide teda o zdržovacu žalobu v zmysle § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2, ods. 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ktorá v zmysle § 325 ods. 2 písm. d) a § 330 ods. 2 CSP môže mať aj podobu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Predmetné uznesenie však v žiadnom prípade nezasahuje do kompetencie povinného ani správneho súdu a ani im nebráni vo výkone právomoci. Poukázal i na to, že nariadenie neodkladného opatrenia nijakým spôsobom nebráni povinnému vydať voči navrhovateľovi nový personálny rozkaz s rovnakým výrokom po tom, ako k tomu získa predchádzajúci súhlas úradu; povinný sa tiež môže proti nariadenému neodkladnému opatreniu brániť podaním žaloby, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Ďalej povinný môže podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo i podať žalobu o navrátenie do pôvodného stavu. Správny súd zároveň nie je viazaný prípadným predchádzajúcim posúdením otázky zákonnosti personálneho rozkazu civilným súdom ako predbežnej otázky.

28. Ďalej zdôraznil, že predmetom sporu je výlučne otázka, či povinný mohol vydať personálny rozkaz a dočasne pozbaviť navrhovateľa výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. bez predchádzajúceho súhlasu úradu v čase, keď mal navrhovateľ status chráneného oznamovateľa. Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje vznik, zmenu a zánik služobného pomeru príslušníka Policajného zboru vo všeobecnosti, zatiaľ čo zákon č. 54/2019 Z.z. ustanovuje dodatočnú podmienku pre zmenu a zánik pracovného alebo služobného pomeru akejkoľvek osoby vrátane príslušníka Policajného zboru v špecifickej situácii, ak má táto osoba status chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti, a preto je vo vzťahu k tejto otázke a tiež k zákonu č. 73/1998 Z.z. vo vzťahu lex specialis. Podotkol, že v prípade príslušníkov tých štátnych orgánov, pri ktorých vzhľadom na ich špecifické funkcie a postavenie považoval zákonodarca za potrebné obmedziť pôsobnosť zákona č. 54/2019 Z.z., tak to výslovne i urobil, a to konkrétne v § 7 ods. 1 veta prvá za bodkočiarkou, kde sa zužuje požiadavka na získanie predchádzajúceho súhlasu v prípade profesionálnych vojakov a v § 23, kde sa pôsobnosť zákona zužuje v prípade príslušníkov Slovenskej informačnej služby, Vojenského spravodajstva a Národného bezpečnostného úradu. Predmetom navrhovateľom podaného rozkladu je preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu v zmysle § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a návrh na jeho zrušenie; predmetom tohto konania je výlučne poskytnutie účinnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania.

29. Pokiaľ išlo o podmienky subsidiarity, poukázal na to, že táto pri nariadení neodkladného opatrenia existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu (§ 342 ods. 3 CSP); žiadna všeobecná podmienka, že by bolo nariadenie neodkladného opatrenia prípustné len vtedy, ak nie je požadovaná ochrana možné dosiahnuť iným zákonným spôsobom, stanovená nie je. Vo vzťahu k neodkladnému opatreniu totiž vždy existuje aj iná možnosť ochrany porušeného práva, avšak táto spravidla nie je taká efektívna už len z hľadiska času potrebného na jej dosiahnutie, ako aj účinkov. V tejto súvislosti podotkol, že povinný nesprávne stotožňuje povolenie odkladného účinku správnej žaloby ako ekvivalent neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou, hoci v danom prípade o ekvivalentné inštitúty nejde ani z formálneho, ani z materiálneho hľadiska. Poukázal na to, že v prípade konania o rozklade neexistuje

žiadna možnosť pozastavenia jeho účinkov, pričom lehota na rozhodnutie o ňom je minimálne 60 dní, počas ktorej sa personálny rozkaz bude voči navrhovateľovi uplatňovať; až po minimálne uvedenej dobe bude vôbec možné podať správnu žalobu s návrhom na priznanie odkladného účinku, pričom na rozhodnutie o takomto návrhu má správny súd 30 dní od predloženia vyjadrenia povinného k správnej žalobe a administratívneho spisu. K priznaniu odkladného účinku sa tak navrhovateľ realisticky nemá šancu domôcť skôr ako 4 mesiace od vydania personálneho rozkazu, pritom neodkladnú právnu ochranu potrebuje teraz a takúto môže dostať práve vo forme nariadeného neodkladného opatrenia; v tejto súvislosti poukázal i na uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 8.12.2021, sp. zn. 1SKomp/6/2021. Považoval tak za nesprávny názor povinného, že v danom prípade nebola preukázaná potreba bezodkladnej úpravy pomerov z dôvodu existencie iných prostriedkov bezprostrednej ochrany; potreba bezodkladnej úpravy pomerov je na základe osvedčených skutočností uvedených v návrhu nepochybne daná. Uvedené potvrdil i súd prvej inštancie, keď konštatoval, že vydaním a uplatňovaním personálneho rozkazu vzniká navrhovateľovi nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, nakoľko tento je na základe personálneho rozkazu dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, čo má na neho i na jeho rodinu nepriaznivé účinky, predovšetkým spočívajúce v tom, že mu je vyplácaný služobný plat znížený na úroveň blízku minimálnej mzde, v jeho povinnosti zdržiavať sa na určenom mieste a zákaze zamestnať sa inde. Pokiaľ povinný s poukazom na § 48 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z.z. citoval, akým činnostiam sa navrhovateľ môže venovať, upozornil, že tieto nepredstavujú žiadne zamestnanie ani podnikanie, ktoré by svojím charakterom bolo spôsobilé nahradiť výkon služby policajta a vykompenzovať stratu jeho príjmu; väčšina z týchto činností zároveň vyžaduje špeciálne vzdelanie, ktorým policajt bežne nedisponuje, prípadne k týmto činnostiam navrhovateľ nemá objektívne ani prístup.

30. Podľa názoru navrhovateľa možnosť trvalej úpravy pomerov nie je podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia a súbeh dvoch systémov súdnej ochrany je možný a tiež zákonom predpokladaný. Hoci v danom prípade možnosť trvalej úpravy pomerov nariadením neodkladného opatrenia existuje, uviedol, že pokiaľ by bol odvolací súd iného názoru, nič mu nebráni zmeniť výrok uznesenia a uložiť aj navrhovateľovi povinnosť podať antidiskriminačnú žalobu vo veci samej, čo uviedol i v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Samotný prípadný záver o potrebe podať antidiskriminačnú žalobu vo veci samej však sám o sebe neznamená, že by v tejto veci nebolo možné alebo prípustné nariadiť navrhované neodkladné opatrenie, čo platí a fortiori s poukazom na § 309 písm. b) a § 318 písm. b) CSP. V tejto súvislosti zdôraznil, že právnu ochranu, ktorú poskytuje antidiskriminačný zákon v spojení so zákonom č. 54/2019 Z.z. v nadväznosti na CSP, ktorej sa navrhovateľ návrhom domáhal, nemá v právomoci ani v kompetencii žiaden iný orgán verejnej moci, ani správny súd, ani povinný. Poskytnutie právnej ochrany pred diskrimináciou a pred porušovaním zákona č. 54/2019 Z.z. je zverené do právomoci civilných súdov a ide o odlišné a oddelené konanie, než je konanie o podanom rozklade, či správne súdne konanie. Povinný ako správny orgán, ktorý bude rozhodovať o podanom rozklade, nebude v žiadnom prípade postupovať podľa antidiskriminačného zákona a aplikovať tak jeho ustanovenie § 11 ods. 2, t. j. obrátené dôkazné bremeno ako absolútne kľúčovú procesnú zásadu takýchto sporov. Dokonca ani správny súd by v konaní o správnej žalobe o posúdení nezákonnosti rozhodnutia povinného by navrhovateľovi nemohol priznať právnu ochranu v súlade s antidiskriminačným zákonom. Podľa navrhovateľa je neprípustné a porušujúce právomoc civilných súdov v pracovnoprávných sporoch a antidiskriminačných sporoch, ak by súdna ochrana pred diskrimináciou závisela od rozhodnutia správneho orgánu v správnom konaní, ktorý má byť sám porušovateľom zásady rovnakého zaobchádzania a ktorý nepostupuje podľa antidiskriminačného zákona; odmietol teda tvrdenie povinného, že súd prvej inštancie mal určiť dobu neodkladného opatrenia do právoplatnosti rozhodnutia o opravnom prostriedku (rozklade) voči administratívne rozhodnutiu povinného; za zavádzajúce pritom označil tvrdenie povinného, že súdy prvej inštancie v obdobných prípadoch neodkladné opatrenie takto časovo ohraničili, keď tento ani neuviedol žiadne obdobné rozhodnutia, a teda ide o ničím nepodložené tvrdenie. Naopak, súdy v obdobných veciach rozhodli v súlade s predmetným napadnutým uznesením, poukazujúc pritom napr. na uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 29.11.2023, sp. zn. 58Cpr/4/2023, zo dňa 15.11.2023, sp. zn. 52Cpr/6/2023 a zo dňa 9.11.2023, sp. zn. 16Cpr/2/2023. Je tak zrejmé, že súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej, t. j. neodkladné opatrenie na zdržanie sa diskriminačného konania a žaloba vo veci samej o zdržanie sa diskriminačného konania, resp. žaloba o navrátenie do pôvodného stavu. Nesúhlasil s názorom povinného o možnosti, že napriek konštatovaniu správneho súdu o zákonnosti rozhodnutí povinného by bol navrhovateľ naďalej pod ochranou neodkladného opatrenia nariadeného civilným súdom, ktorý nemá žiadnu právomoc preskúmavať zákonnosť a správnosť rozhodnutí prijatých podľa zákona o

štátnej službe, resp. rozhodnutí vydaných správnym súdom podľa SSP. Nariadenie zdržania sa konania, ktoré porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania, nemá totiž nič spoločné s právomocou preskúmať zákonnosť a správnosť rozhodnutí prijatých podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Zároveň by správny súd mohol rozhodnúť o súlade personálneho rozkazu podľa uvedeného zákona a civilný súd by mohol konštatovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a porušenie zákona č. 54/2019 Z.z.; ani jeden zo súdov by takýmto rozhodnutím nezasiahol do právomoci ani kompetencie toho druhého. Povinný má navyše už spomínané zákonné prostriedky, ktorými je možné zvrátiť alebo dodatočne preskúmať zákonnosť a správnosť uznesenia súdu prvej inštancie. Nariadené neodkladné opatrenie, aj keby trvalo upravovalo pomery medzi stranami, nemôže za žiadnych okolností založiť prekážku res iudicata, pretože každé neodkladné opatrenie je po splnení zákonných podmienok za každých možností zrušiteľné buď na základe návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia alebo na základe žaloby o navrátenie do pôvodného stavu.

31. Navrhovateľ mal tiež za to, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy nie je v tomto prípade prípustná, nakoľko jedna a tá istá skutková podstata nemôže byť zároveň rozhodnutím orgánu verejnej správy a aj iným zásahom orgánu verejnej správy; ide o pojmy, ktoré sa navzájom vylučujú. Personálny rozkaz je bezpochyby rozhodnutím orgánu verejnej správy vydaným v administratívnom konaní podľa dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby; o iný zásah orgánu verejnej správy môže ísť iba v prípade, ak ide o faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby dotknuté.

32. Za nesprávnu považoval aj argumentáciu povinného smerujúcu k záveru, že sám povinný by mal posudzovať a poskytovať ochranu pred diskrimináciou pred svojím vlastným odvetným konaním porušujúcim práva chráneného oznamovateľa, čo je v rozpore so smernicou a ustanoveniami zákonov, ktorými bola implementovaná do slovenského právneho poriadku. Minister vnútra nemôže byť orgánom, ktorý posudzuje a následne prípadne poskytuje ochranu pred diskrimináciou všeobecne alebo konkrétne v prípade diskriminácie spojenej s odvetnými opatreniami proti oznamovateľom, už len preto, že je povinnou osobou, ktorá je ako štatutárny orgán zamestnávateľa navrhovateľa povinná voči nemu dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania a zákaz odvetných opatrení; je tak vylúčené, aby bol zároveň orgánom, ktorý bude rozhodovať o tom, či porušil alebo neporušil tieto povinnosti.

33. Pokiaľ išlo o samotné diskriminačné konanie povinného, navrhovateľ zopakoval, že v predmetnom prípade povinnému nebol udelený predchádzajúci súhlas úradu s pracovnoprávnym úkonom a povinný o takýto súhlas ani nepožiadaval, hoci išlo o jeho zákonnú povinnosť si takýto súhlas vyžiadať. Uviedol, že prvá rovina diskriminácie spočíva v tom, že každý policajt, pokiaľ mu bola poskytnutá ochrana podľa zákona č. 54/2019 Z.z. dôvodne očakáva, že ak chce jeho zamestnávateľ voči nemu urobiť akýkoľvek právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu, môže tak urobiť len so súhlasom úradu, ak nejde o zákonnú výnimku, o ktorú v danom prípade nešlo. Povinný však s navrhovateľom postavením ho mimo služby bez predchádzajúceho súhlasu zaobchádzal úplne rovnako ako s inými policajtmi, ktorí zákonnú ochranu nemajú. Túto diskrimináciu zo strany povinného pritom potvrdil aj súd prvej inštancie voči inému navrhovateľovi v skutkovo a právne totožnej veci, a to v uznesení zo dňa 29.11.2023, č.k. 58Cpr/4/2023-67, ktoré pripojil k vyjadreniu. Druhá rovina diskriminácie spočíva v následnom vyhodnotení, či pracovnoprávny úkon urobený povinným voči navrhovateľovi má alebo nemá príčinnú súvislosť s kvalifikovaným oznámením závažnej protispoločenskej činnosti. Mal za to, že pre nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodujúce už posúdenie prvej roviny diskriminácie. Zotrval na tom, že z časového a vecného hľadiska vyplýva, že povinný bezprostredne v nadväznosti na trestné oznámenie, za ktoré bola navrhovateľovi udelená ochrana, rozhodol o pozbavení navrhovateľa výkonu štátnej služby výlučne s odvolaním sa na skutočnosť, že je trestne stíhaný, bez uvedenia konkrétnych dôvodov, prečo a ako by ponechaním navrhovateľa v štátnej službe bol ohrozený dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania, a tiež bez ohľadu na to, že toto trestné stíhanie už v tom čase prebiehalo rok a štyri mesiace.

34. Navrhovateľ tiež nesúhlasil s tým, že v prípade predmetného personálneho rozkazu išlo o výnimku z § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. V prvom rade podotkol, že personálny rozkaz nie je pracovným úkonom, ktorým sa priznáva nárok alebo ktorý súvisí so skončením pracovnoprávneho vzťahu, napriek tomu je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nepochybne závisela od posúdenia povinného. Navrhovateľ sa nestotožnil s názorom povinného, že v prípade trestne stíhaného príslušníka Policajného zboru je

pozbavenie výkonu štátnej služby povinné, nakoľko vychádzajúc zo zvyšného textu § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 je zrejmé, že nejde o povinnosť, ale len o možnosť, keď okrem formálnej podmienky, a to dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, sa vyžaduje aj splnenie materiálnej podmienky, a to posúdenie, či by ponechaním navrhovateľa v štátnej službe bol ohrozený dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania; uvedené podmienky pritom musia byť splnené kumulatívne. Podporne pritom poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2019, sp. zn. 8Sžk/20/2018. Pokiaľ sa povinný v súvislosti s výnimkou odvolával na poznámku pod čiarou, k tomuto navrhovateľ uviedol, že poznámka pod čiarou nie je súčasťou právneho predpisu, a teda nemá záväzný charakter, ale len informatívnu hodnotu; nie je tak dôvod na odvodzovanie záväzných záverov z takejto poznámky pre toto konanie.

35. V prípade námietky nezákonnosti opatrenia prokurátora bývalého ÚŠP GP SR o poskytnutí ochrany uviedol, že takéto opatrenie nemá zákonom predpísanú formu ani obsah, dokonca ho prokurátor ani nebol povinný odôvodniť; rozhodnutie o priznaní ochrany oznamovateľovi je zároveň výlučnou právomocou prokurátora podľa § 4 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. a okolnosti jeho vydania ani jeho obsah nepodliehajú preskúmaniu súdom v tomto, ani v žiadnom inom konaní. Jediným právnym následkom tohto opatrenia je povinnosť povinného získať predchádzajúci súhlas úradu s pracovnoprávnymi úkonmi v neprospech navrhovateľa, a teda povinnému sa neodnímajú žiadne kompetencie ani oprávnenia. Argumentácia povinného o nezákonnosti predmetného opatrenia je zároveň pre predmetné konanie irelevantná. Rovnako považoval za irelevantnú námietku, že sa súd prvej inštancie nezaoberal dôvodnosťou udelenej ochrany v rámci svojho predbežného posúdenia v intenciách § 194 CSP, keď si povinný zjavne neuvedomil, že podľa platnej právnej úpravy poskytnutie ochrany v rámci trestného konania o ochrane oznamovateľov nepodlieha súdnemu ani inému prieskumu, a preto je vylúčené, aby súd posudzoval túto otázku ako predbežnú otázku. Navyše je prakticky vylúčené, aby civilný súd mohol a vedel posúdiť dôvodnosť kvalifikovaného oznámenia zamestnanca v prebiehajúcom trestnom konaní.

36. Pokiaľ povinný odkazoval na nové metodické usmernenie k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby zo dňa 8.11.2023, č. SPSC-PO3-2023/005203, ktorým bolo zrušené metodické usmernenie povinného zo dňa 15.6.2006, navrhovateľ poukázal na to, že k zmene došlo až po vydaní personálneho rozkazu, a teda v čase jeho vydania platilo skoršie metodické usmernenie. Mal za to, že k zmene metodického usmernenia došlo práve v reakcii na jeho prípad, keď minister vnútra zistil, že nevie v súlade so zákonom odôvodniť personálny rozkaz. Podstatným však je, že žiadne metodické usmernenie nemôže modifikovať normatívny text § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a byť s ním v rozpore, ako tomu je v prípade nového metodického usmernenia. Tiež považoval za irelevantné, ak povinný poukázal na prípady iných príslušníkov Policajného zboru, ktorých údajne ako obvinených z úmyselných trestných činov rovnako ako navrhovateľa dočasne pozbavil štátnej služby, pretože v čase vydania personálneho rozkazu proti navrhovateľovi to ešte neplatilo, a teda rovnako išlo len o reakciu na prípad navrhovateľa a vytváranie si alibi zo strany ministra vnútra. Nie je tiež zrejmé, koľkí z týchto príslušníkov mali status chránených oznamovateľov protispoločenskej činnosti rovnako ako navrhovateľ. Navyiac, uvedené tvrdenie povinného je dôkazom o diskriminačnom zaobchádzaní s navrhovateľom, nakoľko je zrejmé, že s ním zaobchádzal rovnako ako s inými príslušníkmi Policajného zboru, napriek jeho postaveniu chráneného oznamovateľa.

37. Napokon, pokiaľ povinný uvádzal, že až v súdnom konaní na základe antidiskriminačnej žaloby môže byť vyvodený záver, či došlo alebo nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, ani s uvedeným sa navrhovateľ nestotožnil. V tejto súvislosti odkázal na argumentáciu ohľadom toho, že k žiadnemu zásahu ani bráneniu vo výkone právomoci orgánu verejnej moci vydaním uznesenia nedochádza, nakoľko tieto právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany sa neprekrývajú, nekonkurujú si, ale sú samostatné, súbežné a poskytujú rozdielny obsah a rozsah právnej ochrany. Povinný touto argumentáciou v rozpore so zákonom popiera právo navrhovateľa domáhať sa neodkladnej úpravy pomerov v antidiskriminačnom spore. Antidiskriminačný zákon ani ustanovenia CSP žiadnym spôsobom možnosť domáhať sa neodkladného opatrenia v antidiskriminačných sporoch nevylučujú; naopak, s ohľadom na znenie § 309 písm. b) CSP je nepochybné, že neodkladná úprava pomerov v týchto sporoch je prípustná. Ingerenciu civilného súdu v podobe nariadenia neodkladného opatrenia výslovne predpokladajú i ustanovenia § 12 ods. 5 a 6 zákona č. 54/2019 Z.z. a uvedené je aj v súlade s ustanoveniami smernice. Pokiaľ sa povinný v tejto súvislosti odvoláva na svoje právo vyjadriť sa ku každej skutočnosti a preukázať, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil, podľa navrhovateľa má niekoľko možností, ako tieto svoje práva uplatniť, keď sa môže vyjadriť ku všetkým

skutočnostiam a predložiť dôkazy v odvolaní proti uzneseniu; a rovnako, ako už bolo uvedené, môže v súlade s výrokom IV. podať antidiskriminačnú žalobu vo veci samej, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, prípadne podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia. Navrhovateľ tiež poukázal na to, že povinný mal priestor predmetnú domnienku vyvrátiť a preukázať v konaní podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. o udelenie súhlasu úradu, ktoré však povinný neinicioval, hoci by v tomto mal všetky procesné práva, ktoré mu priznáva Správny poriadok.

38. Povinný v odvolacej replike v súvislosti s vyjadrením navrhovateľa ohľadom právomoci civilného súdu zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v odvolaní o jej absencii, nakoľko predmetom podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je poskytnutie ochrany voči postupu správneho orgánu, ktorý bezprostredne predchádzal vydaniu individuálneho správneho aktu v správnom konaní. Pokiaľ navrhovateľ poukázal na § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý priamo odkazuje na § 9 a § 11 antidiskriminačného zákona, s tým, že predmetné ustanovenia výslovne určujú právomoc civilného súdu, povinný nesúhlasil a uvedené považoval len za ničím nepodloženú domnienku; navyše aj samotný CSP v § 315 ods. 2 prezumuje aplikáciu iného procesného predpisu v konaniach podľa zákona o rovnakom zaobchádzaní; neurčuje tak, že na takéto konania sa bude výlučne aplikovať len CSP, a teda, že jediným súdom s právomocou na konanie bude civilný súd. Podporne pritom poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1KO/5/2021, v ktorom tento konštatoval, že spory týkajúce sa diskriminácie môžu rozhodovať aj správne sudy, pokiaľ diskriminácia nastala v dôsledku rozhodnutia orgánu verejnej správy, iného zásahu verejnej správy alebo nečinnosti orgánu verejnej správy a podobne.

39. Povinný zotrval na tom, že navrhovateľ bol povinný prioritne napadnúť údajne nezákonný postup predchádzajúci vydaniu individuálneho správneho aktu v riadnom opravnom prostriedku - rozklade, nakoľko vytýkaný nedostatok z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. je oprávnený a zároveň povinný posúdiť nadriadený správny orgán, v ktorej súvislosti poukázal aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí, sp. zn. 3Sžz/2/2012. V prípade nevyhovenia rozkladu by mal navrhovateľ možnosť podať správnu žalobu na správnom súde na preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutie správneho orgánu ako i postupu, ktorý mu predchádzal. Uvedené zároveň potvrdil aj navrhovateľ, keď vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nenapáda iný zásah orgánu verejnej moci, ale rozhodnutie správneho orgánu a postup, ktorý mu predchádzal. Poukázal i na zmätočnosť vyjadrení navrhovateľa, keď najskôr uviedol, že napáda správne rozhodnutie, neskôr však uviedol, že napáda porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, teda faktický postup povinného. Posudzovanie zákonnosti postupu správneho orgánu pred vydaním správneho rozhodnutia nemožno oddeliť od posudzovania zákonnosti vydaného správneho rozhodnutia ako celku. Rozhodnutím civilného súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak bolo zasiahnuté do kompetencie iného orgánu verejnej moci. Pokiaľ navrhovateľ poukázal na bod 96. preambuly smernice, povinný podotkol, že smernica určuje členským štátom povinnosť prijať také právne normy do vnútroštátneho poriadku, ktoré umožnia strane sporu využiť prostriedky predbežnej ochrany do skončenia konania pred súdom alebo iným orgánom; je však na úvahe členského štátu, aké konkrétne prostriedky predbežnej ochrany zvolí, pričom takýmto prostriedkom je v zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 7.2.2018, sp. zn. I. ÚS 53/2018, aj priznanie odkladného účinku správnej žaloby, ktoré je ekvivalentom neodkladného opatrenia. Pojem predbežné opatrenie tak, ako ho používa smernica, zároveň nemožno stotožňovať s pojmom, ako ho zákonodarca ustanovil v OSP; slovenský právny poriadok v súčasnosti inštituuje predbežného opatrenia ani nepozná. Smernica podľa povinného neurčuje výlučnú právomoc civilného súdu na posúdenie porušenia práv nahlasujúceho zamestnanca odvetným opatrením, ale len vo všeobecnej rovine uvádza „konanie pred súdom“, čo nevyklučuje právomoc správneho súdu na konanie vo veci navrhovateľa; zároveň smernica predpokladá rozhodovacia právomoc aj iného orgánu, teda nevyklučuje ani právomoc správneho orgánu.

40. Vo vzťahu k argumentácii navrhovateľa o možnosti súbehu rozhodnutia vydaného civilným súdom o nariadení neodkladného opatrenia a rozhodnutia vydaného správnym súdom o zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia, uviedol, že ide o absurdnú situáciu, ktorej je potrebné sa vyhnúť. Pokiaľ by nastala situácia, že by správny súd v konaní o správnej žalobe potvrdil zákonnosť personálneho rozkazu, avšak na strane druhej by bolo právoplatne nariadené neodkladné opatrenie ukladajúce povinnému povinnosť zdržať sa uplatňovania zákonných personálnych rozkazov, nie je zjavné, rozhodnutie ktorého súdu by malo prednosť a ktorým by sa mal povinný ako zamestnávateľ navrhovateľa riadiť; uvedené by tak vyvolalo absolútne neželateľný stav v právnom štáte. Ďalej sa povinný nestotožnil ani a

argumentáciou, že povinnému ostáva možnosť podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo žalobu na navrátenie do pôvodného stavu. S poukazom na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 491/2017, uviedol, že jednou zo základných podmienok pre zrušenie neodkladného opatrenia je odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené; ich existencia tak vytvára zákonnú prekážku, aby sa strana domáhajúca sa jeho zrušenia mohla uvedeného dôvodne domôcť. S prihliadnutím na citovaný nález Ústavného súdu SR tak je nutné podotknúť, že aktuálne sa prezumuje správnosť a zákonnosť personálneho rozkazu ako individuálneho správneho aktu vydaného podľa zákona č. 73/1998 Z.z., keďže jeho zákonnosť môže posudzovať výlučne nadriadený správny orgán a následne správny súd v konaní o správnej žalobe; uvedené v konečnom dôsledku nespornuje ani navrhovateľ. Konštatovanie zákonnosti personálneho rozkazu v rámci konania o rozklade pred nadriadeným správnym orgánom, resp. v konaní o správnej žalobe, nie je stricto sensu dôvodom na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia, keďže aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol tento personálny rozkaz platný, vykonateľný a po formálnej stránke sa prezúmavala jeho zákonnosť.

41. V prípade poznámok pod čiarou v zákone povinný uviedol, že hoci mu je známe, že poznámky pod čiarou nie sú záväzné, avšak pre orgány aplikujúce právo sú dôležitou pomôckou, ktorou im zákonodarca napomáha k správne mu výkladu a zákonnému postupu v praktickej rovine, pričom tieto sa používajú najmä vtedy, ak je potrebné súčasne aplikovať viaceré právne predpisy, čo je aj predmetný prípad, kedy zákonodarca pri posúdení situácií, pri ktorých sa nevyžaduje súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., odkazuje príkladom na niektoré ustanovenia osobitných predpisov o pracovnoprávných úkonoch súvisiacich so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktoré sú dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa. Nakoľko ide o demonštratívny výpočet, použitie analógie a aplikovanie tejto výnimky aj na obdobné inštitúty je logické a opodstatnené a v súlade s účelom právnej normy i úmyslom zákonodarcu; podporne pritom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 5Sfk/5/2021.

42. Vo vzťahu k zákonnosti udelenia ochrany navrhovateľovi opatrením prokurátora bývalého ÚŠP GP SR odkázal na svoju argumentáciu prezentovanú v odvolaní. Podľa názoru povinného prípadný nezákonný postup, ktorý predchádza vydaniu rozhodnutia v správnom konaní nemožno označiť za diskrimináciu, čo v konečnom dôsledku skonštatoval aj krajský súd vo konaniach navrhovateľov S. E. I. D. Č., vedených pod sp. zn. 8CoPr/14/2023 a sp. zn. 8CoPr/15/2023. Odvolací súd konštatoval, že účelom ochrany podľa zákona č. 54/2019 Z.z. je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je vo vzťahu podriadenosti; oznámenie navrhovateľov S. E. I. D. Č. nesmerovalo priamo proti povinnému, resp. ich nadriadenému, a preto nemožno považovať za dostatočne osvedčené tvrdenie menovaných o úmysle povinného priamo diskvalifikovať navrhovateľov z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti. Povinný mal za to, že názor odvolacieho súdu v týchto veciach je potrebné aplikovať i v danom prípade. Zdôraznil, že nakoľko navrhovateľ neučinil kvalifikované oznámenie o závažnej protispoločenskej činnosti voči svojmu nadriadenému, nemá oznámenie navrhovateľa akýkoľvek súvis s napadnutým správnym individuálnym aktom voči navrhovateľovi, a teda je vylúčené, aby zo strany povinného došlo k diskriminácii práve v súvislosti s podaným trestným oznámením navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ uvádzal, že opatrenie prokurátora bývalého ÚŠP GP SR o udelení ochrany nepodlieha prieskumu súdom alebo iným orgánom, potom je nutné takúto úvahu aplikovať aj vo vzťahu k personálnemu rozkazu. Na uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu povinný poukázal aj pokiaľ išlo o otázku právomoci civilného súdu v predmetnej veci a tiež otázku odkladného účinku správnej žaloby ako efektívneho prostriedku ochrany navrhovateľa. Konštatoval, že zo záverov ustálenej judikatúry, na ktorú poukázal v odvolaní, vyplýva, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomoci inému orgánu verejnej moci; prednosť majú právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa SSP. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by potom de facto znamenalo podriadenie sa správneho súdu civilnému súdu, hoci tento nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby. Súd v civilnom sporovom konaní by tak posúdením zákonnosti rozhodnutia povinného vydaného v správnom konaní neprípustne zasiahol do právomoci správnych orgánov, čím by bol oslabený princíp právnej istoty. Povinný poukázal aj na iné uznesenia v konaniach pred súdom prvej inštancie o zamietnutí návrhov navrhovateľov v obdobných veciach, s rovnakým právnym názorom o právomoci civilného súdu, napr. na uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 20.12.2023, sp. zn. 51Cos/5/2023, a tiež sp. zn. 33Cpr/4/2023 a sp. zn. 42Cos/3/2023.

43. Navrhovateľ v odvolacej duplike zotrval na svojich argumentoch prezentovaných vo vyjadrení k odvolaniu. Zopakoval, že žiadny iný súd než civilný nedisponuje právomocou poskytnúť mu právnu ochranu podľa § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona. Pokiaľ povinný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1KO/5/2021, podotkol, že z jeho úplného znenia je zrejmé, že v danej veci Najvyšší súd SR nijakým spôsobom nevyklúčil právomoc civilných súdov vo veciach ochrany pred diskrimináciou, pričom zároveň konštatoval, že ak ide o poskytnutie súdnej ochrany formou neodkladného opatrenia, takúto formu právnej ochrany správny súd nemá. Hoci v tomto rozhodnutí konštatuje aj to, že podľa Správneho poriadku sa správny súd môže v rámci svojej právomoci zaoberať aj otázkou diskriminačného konania správneho orgánu, pokiaľ ho žalobca uvedie ako dôvod, resp. jeden z dôvodov nezákonnosti rozhodnutia; nijako z neho nevyplýva, že by správny súd mohol v konaní podľa Správneho poriadku poskytovať právnu ochranu garantovanú § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona. Navrhovateľ mal za to, že v danom prípade postupuje plne v súlade s uvedeným judikátom, nakoľko popri návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia využil aj právne prostriedky administratívneho konania (rozklad) a po jeho zamietnutí mieni podať v zákonnej lehote správnu žalobu; uvedeným sa však nevzdal právnej ochrany pred porušením rovnakého zaobchádzania formou neodkladného opatrenia. Pokiaľ povinný odkazoval na judikát Najvyššieho súdu, sp. zn. 3Sžz/3/2012, tento považoval navrhovateľ za irelevantný vo vzťahu k danej veci, nakoľko sa týka inej situácie. Vo vzťahu k povinným opakovaným námietkam, že neodkladné opatrenie je inštitút s rovnakým účinkom ako odkladný účinok správnej žaloby, poukazujúc pritom aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I ÚS 53/2018, navrhovateľ podotkol, že uvedený nález bol vydaný v čase, keď inštitút ochrany oznamovateľov spoločenskej činnosti a ani zákon č. 54/2019 Z.z. ešte neexistovali; následne zotrval na svojej argumentácii v tomto smere, zdôrazňujúc, že v tejto súvislosti poukázal aj na viaceré judikáty Najvyššieho správneho súdu SR, ktoré sú konkrétnejšie a aj aktuálnejšie než citovaný nález Ústavného súdu SR. V prípade argumentácie povinného vo vzťahu k poznámke pod čiarou v zákone zdôraznil, že z jednoznačného znenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. vyplýva, že nemôže byť nijakým spôsobom modifikované obsahom legislatívnej poznámky pod čiarou, a teda ho nemožno rozširovať ani zužovať. V nadväznosti na neopodstatnené spochybňovanie povinnosti povinného získať predchádzajúci súhlas úradu odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2019, sp. zn. 8Sžk/20/2018. Argumentácia povinného je navyše aj zmätočná, keď v odvolaní i v odvolacej replike tvrdí, že civilný súd nemá v predmetnej veci právomoc rozhodnúť o diskriminačnom zaobchádzaní navrhovateľa, na strane druhej však tvrdí, že predmetná vec má byť prejednaná ako riadny antidiskriminačný spor v konaní vo veci samej, pričom tieto spory patria nepochybne do právomoci civilných súdov. Za zvlášť svojvoľné označil tvrdenie povinného o nevyhnutnosti, aby oznámenie protispoločenskej činnosti smerovalo proti nadriadenému oznamovateľovi, nakoľko takáto požiadavka zo zákona nevyplýva a navyše by bola aj nelogická, keďže nadriadený môže mať motiváciu pomstiť sa oznamovateľovi odvetným opatrením aj za oznámenie, ktoré smeruje proti iným osobám alebo proti iným záujmom nadriadeného. Napokon, pokiaľ povinný poukázal na uznesenia odvolacieho súdu vo veciach navrhovateľov S. E. I. D. Č., vedených pod sp. zn. 8CoPr/14/2023 a sp. zn. 8CoPr/15/2023, tieto navrhovateľ považoval rovnako za zmätočné, s tým, že odvolací súd porušil právo uvedených navrhovateľov na spravodlivý proces, z ktorého dôvodu boli uvedené uznesenia i napadnuté dovolaniami, ktoré pripojil k odvolacej replike.

44. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie povinného je dôvodné.

45. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

46. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

47. Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami, niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

48. Podľa § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

49. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

50. Nariadiť neodkladné opatrenie je podľa citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku možné, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Účelom neodkladných opatrení je bezodkladná úprava pomerov strán sporu a podmienkou pre ich nariadenie je osvedčenie, že bez bezodkladnej úpravy právnych pomerov by bolo právo strany sporu, ktorá podáva návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ohrozené, prípadne, že by bola ohrozená exekúcia. Preto je potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ako i osvedčenie, že je tu nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy. Je nutné vychádzať z naliehavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy pomerov, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá podáva návrh na neodkladné opatrenie, môže dôvodne obávať nenapraviteľnej alebo len ťažko napraviteľnej ujmy na jej strane. Splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, no je potrebné tieto tvrdenia osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti, keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Nemožno pritom opomenúť, že pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí súd zvažovať i to, či jeho nariadením nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahov strán sporu alebo tretích osôb, t. j. skúma proporcionalitu zásahu predstavovaného nariadením neodkladného opatrenia.

51. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. d) CSP. Vychádzajúc z tvrdení navrhovateľa v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, so zreteľom na skutočnosti vyplývajúce z listín, ktoré sú obsahom spisu, dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľ dostatočne neosvedčil predpoklady odôvodňujúce potrebu nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia.

52. V preskúmvanej veci sa navrhovateľ predmetným návrhom domáhal nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti povinnému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti povinnému poskytnúť navrhovateľovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.129 eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232 eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 429 zo dňa 27.10.2023 voči navrhovateľovi od 27.10.2023 vrátane do dňa vykonateľnosti uznesenia, spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 9,25 % ročne z nezaplatennej sumy od 27.10.2023 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa vykonateľnosti uznesenia; v tejto časti súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pričom tento výrok nebol napadnutý odvolaním, a preto sa nestal predmetom odvolacieho prieskumu. Navrhovateľ potrebu nariadenia neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že dňa 2.10.2023 podal na bývalý ÚŠP GP SR kvalifikované trestné oznámenie, na základe ktorého bolo dňa 5.10.2023 vydané opatrenie o poskytnutí ochrany, ktoré bolo doručené úradu i povinnému, čím sa navrhovateľ stal chráneným oznamovateľom podľa zákona č. 54/2019 Z.z. Dňa 27.10.2023, t.j. v čase, keď mal navrhovateľ status chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z., bol navrhovateľovi doručený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorým bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. s účinnosťou odo dňa 27.10.2023 na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania; na uskutočnenie predmetného pracovnoprávneho úkonu však nebol udelený predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. a povinný o udelenie takéhoto súhlasu úrad ani nepožiadala, ktorá skutočnosť je nespornou; tento pracovnoprávny úkon tak je podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z. ex lege neplatný. Personálny rozkaz je pracovnoprávnym úkonom v špecifickej forme, ktorým sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľom ako zamestnancom a povinným ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu, ktorým je kvalifikované oznámenie o protispoločenskej činnosti. Keďže § 2a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. zveruje právomoc na riešenie sporov vyplývajúcich z porušenia zákazu diskriminácie vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Policajného zboru všeobecným súdom, podľa navrhovateľa v tomto prípade má k dispozícii všetky prostriedky právnej ochrany podľa CSP, vrátane inštitútu neodkladného opatrenia. Nakoľko je personálny rozkaz vykonateľný predbežne

a bez ohľadu na jeho právoplatnosť, navyše o opravnom prostriedku proti nemu (rozklade) bude rozhodovať tá istá osoba, ktorá ho vydala, navrhovateľ na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania neplatného pracovnoprávneho úkonu nemá k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie.

53. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou, či je na prejednanie a rozhodnutie o predmetnom návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia daná právomoc civilného súdu, ktorý nedostatok namietal i povinný v odvolaní. Odvolací súd dospel v tomto smere zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že v predmetnej veci je daná právomoc civilného súdu, nakoľko navrhovateľ sa podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona domáha ochrany pred diskrimináciou, pričom žaloby podľa antidiskriminačného zákona prejednávajú a rozhodujú všeobecné sudy, a to aj vo vzťahu k policajtom, čo vyplýva i z ustanovenia § 2a ods. 2 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré v súvislosti s právom dotknutého policajta odkazuje prostredníctvom poznámky na antidiskriminačný zákon. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na závery rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 8.12.2021, sp. zn. 1SKomp/6/2021, ktorých správnosť bola opakovane potvrdená aj ďalšími rozhodnutiami daného kompetenčného senátu (napr. uznesenie sp. zn. 1SKomp/31/2022).

54. Vzhľadom na to, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru je svojou povahou inštitútom verejného práva, sa tu však v danom prípade dostávajú do kolízie prostriedky ochrany podľa CSP s prostriedkami ochrany podľa správneho práva, resp. SSP. Kolízia týchto noriem je daná tým, že v prípade podania rozkladu, príp. správnej žaloby, bude potrebné posudzovať zákonnosť personálneho rozkazu nielen z hľadiska splnenia predpokladov podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (lex generalis), ale i z hľadiska získania predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie rozhodnutia podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z. (lex specialis). V danom prípade bolo preto potrebné vyriešiť otázku, či sudy môžu posudzovať v civilnom sporovom konaní ako jednu z podmienok zákonnosti personálneho rozkazu udelenie predchádzajúceho súhlasu úradu na vydanie personálneho rozkazu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., keď túto zákonnú podmienku súčasne zisťuje v rámci komplexného posúdenia zákonnosti rozhodnutia aj správny orgán, resp. správny súd. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR zo dňa 30.1.2020, sp.zn. II. ÚS 145/2019, z ktorého záverov vyplýva, že zákonnosť rozhodnutia povinného nie je možné riešiť v civilnom sporovom konaní ako predbežnú otázku (§ 194 ods.1 CPS); túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za splnenia zákonných podmienok.

55. V danom prípade by tak podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc pritom i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obo/240/98, R 123/1999, sp. zn. 7Cdo/59/2011, sp. zn. 6CdoPr/2/2023, vyhovením návrhu navrhovateľa došlo k nepripustnému zásahu do kompetencií iného orgánu verejnej moci, a preto je potrebné uprednostniť právne prostriedky ochrany v správnom konaní, resp. v súdnom konaní podľa SSP; prostredníctvom neodkladného opatrenia totiž nie je prípustné odnímať účinky rozhodnutiam alebo iným aktom vydaným pri výkone verejnej moci, prípadne meniť ich obsah. Povinný v tejto súvislosti tiež dôvodne namietal, že v prípade iniciovania konania o správnej žalobe navrhovateľom by mohlo by dôjsť k situácii, že o tej istej veci budú de facto existovať dve rozhodnutia dvoch rozličných súdov. Uprednostnenie účinkov neodkladného opatrenia by teda malo za následok podriadenie správneho súdu civilnému súdu, hoci civilný súd nie je funkčne príslušným vo veci správnej žaloby a takýto nežiaduci právny stav by umožňoval obchádzanie preskúmvania zákonnosti správneho aktu v rámci správneho súdnictva neodkladným opatrením, čo je i v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý zahŕňa i požiadavku, aby popri sebe neexistovali na určitú právne relevantnú otázku rôzne rozhodnutia pri aplikovaní rovnakej právnej normy. Na uvedené nemá vplyv ani navrhovateľom zdôrazňovaná skutočnosť, že povinný môže následne zvrátiť účinky nariadeného neodkladného opatrenia vydaním nového personálneho rozkazu, návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia či žalobou o navrátenie do pôvodného stavu; ide totiž o hypotetickú úvahu o možnom, avšak dosiaľ neuskutočnenom konaní povinného, ktorá je z hľadiska predmetu tohto konania, v ktorom je nevyhnutné posúdiť súčasný stav, bez právneho významu.

56. V prípade subsidiarity pri nariadení neodkladného opatrenia, ktorá v zmysle vyjadrení navrhovateľa existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.1.2020, sp. zn. IV. ÚS 13/2020, ktorým bola subsidiarita

nariadenia neodkladných opatrení podľa § 324 ods. 3 CSP, výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, rozšírená aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Jej aplikácia sa teda primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. V intenciách uvedených záverov možno potom konštatovať, že právne prostriedky ochrany podľa SSP, vrátane odkladného účinku, ktoré dostatočne účinne zabezpečujú ochranu navrhovateľa pred porušením jeho práv chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z., majú prednosť pred ochranou neodkladným opatrením.

57. Hoci odvolaciemu súdu je zrejmé a v tomto smere je potrebné prisvedčiť navrhovateľovi, že z časového hľadiska nebude takáto ochrana rovnako rýchla ako nariadenie neodkladného opatrenia civilným súdom, uvedené je následkom špecifického charakteru štátnej služby, ktorú vykonáva príslušník Policajného zboru; ktorý okrem iného zahŕňa aj osobitný spôsob preskúmania rozhodnutí upravený v zákon č. 73/1998 Z. z. a prípadný súdny prieskum v správnom súdnictve. Navyiac, procesné lehoty v príslušných zákonoch predstavujú garanciu včasnosti ochrany pre navrhovateľa. Aj keď je možné odkladný účinok v zmysle SSP priznať iba v súvislosti s podanou správnu žalobou a nie pred začatím konania, jeho funkcia je veľmi podobná ako pri neodkladnom opatrení a prichádza do úvahy vtedy, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma; priznaním odkladného účinku sa pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia. V prípade vyhovenia návrhu na priznanie odkladného účinku tak navrhovateľ dosiahne rovnaké účinky, ktorých sa domáha prostredníctvom navrhovaného neodkladného opatrenia; v takomto prípade navyše správny súd musí vo veci rozhodnúť do 6 mesiacov.

58. Podľa názoru odvolacieho súdu však je nepochybné, že navrhovateľovi, hoci ako príslušníkovi Policajného zboru, patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona podľa § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj ochrana podľa zákona č. 54/2019 Z.z., podľa ktorého sa zamestnanec, ktorý urobil oznámenie o protispoločenskej činnosti na svojom pracovisku, môže domáhať ochrany prostredníctvom antidiskriminačného zákona, ktorý za dôvod diskriminácie považuje aj podanie oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Odvolací súd preto považoval za potrebné zaoberať sa splnením predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia aj z hľadiska porušenia antidiskriminačného zákona. Povinný v súvislosti s tvrdenou diskrimináciou navrhovateľa v odvolaní namietal, že z vyjadrení navrhovateľa ani z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z akého dôvodu mal povinný postupovať diskriminačne, keď z odôvodnenia personálneho rozkazu jednoznačne vyplýva, že k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby došlo na podklade právoplatného obvinenia navrhovateľa pre skutok úzko súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou.

59. Povinný v zmysle § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona musí preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak navrhovateľ oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Navrhovateľ uviedol, že k jeho diskriminácii zo strany povinného došlo tým, že ho povinný namietaným personálnym rozkazom dočasne pozbavil výkonu štátnej služby bez toho, aby na tento pracovnoprávny úkon udelil úrad predchádzajúci súhlas v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z.z., čo má podľa neho za následok neplatnosť tohto pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 citovaného zákona. Uvedený tvrdený nezákonný postup povinného spočívajúci v neudelení súhlasu úradu však podľa názoru odvolacieho súdu môže mať za následok neplatnosť pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z.z., nie však porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona; nemôže tak bez ďalšieho predstavovať nerovnaké zaobchádzanie a v tejto súvislosti zakladať právo navrhovateľa domáhať sa upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadosťučinenia podľa antidiskriminačného zákona. Navrhovateľ diskrimináciu jeho osoby zo strany povinného ďalej videl v tom, že s ním zaobchádzal rovnako ako s inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorí status chráneného oznamovateľa nemajú. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že pre záver o diskriminačnom postupe je potrebná existencia aspoň dvoch skupín v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne; navrhovateľ pritom v návrhu ani netvrdil, že by s ním bolo zaobchádzané rozdielne oproti iným príslušníkom Policajného zboru pre tvrdený diskriminačný dôvod, a to podanie oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti, ani neidentifikoval skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a nevysvetlil ani neosvedčil porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny; nestačí pritom všeobecný poukaz na ostatných príslušníkov Policajného zboru. Z predmetného návrhu tak nie je zrejmé, akým spôsobom sa s navrhovateľom zaobchádzalo horšie ako s inými v porovnateľnej situácii;

naopak sám poukázal na to, že k takémuto postupu, a teda k dočasnému pozastaveniu výkonu štátnej služby, došlo aj v prípade iných príslušníkov Policajného zboru dôvodne podozrivých zo spáchania trestnej činnosti.

60. Súd prvej inštancie diskriminačný postup povinného videl v absencii dôvodov, ktorými by vysvetlil, prečo proti navrhovateľovi práve po šesťnástich mesiacoch od vznesenia obvinenia došlo k splneniu podmienok pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Povinný v odvolaní uviedol, že dôvodom pre vydanie personálneho rozkazu bolo ustanovenie § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré mu ukladá povinnosť dočasne pozbaviť policajta výkonu služby, ak by jeho ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že spáchal trestný čin alebo porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom; v danom štádiu konania sa tak javí, že uvedené zákonné dôvody boli podkladom pre vydanie personálneho rozkazu, a nie oznámenie navrhovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z. Pokiaľ tak podkladom pre personálne opatrenie bola existencia vykonateľného uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi, je potrebné konštatovať, že táto skutočnosť je nezávislá od vôle povinného. Možno tiež priznať relevanciu tvrdenia povinného, že v prípade pochybností o splnení podmienky dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, je na rozhodnutie o dôvodnosti obvinenia oprávnený prokurátor ako pán prípravného konania, a nie súd, ktorý rozhodoval o prepustení z väzby na slobodu. Povinnému tiež možno prisvedčiť, že účelom ochrany podľa zákona o č. 54/2019 Z.z. je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti, pričom predmetné oznámenie navrhovateľa nesmerovalo priamo proti povinnému, resp. nadriadenému navrhovateľovi. Vzhľadom na uvedené nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru o osvedčení skutočnosti, že zo strany povinného došlo vydaním personálneho rozkazu z dôvodu vykonania oznámenia o protispoločenskej činnosti navrhovateľom k diskriminácii navrhovateľa.

61. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdil, že sa domáha ochrany podľa antidiskriminačného zákona, je nutné konštatovať, že v danom štádiu konania neosvedčil ani dôvodnosť nároku, ktorému požaduje navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu, pričom uvedené je podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia.

62. Napokon povinný v odvolaní nesúhlasil ani s tým, že navrhovateľovi vzniká každým dňom ujma a dochádza k porušovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, poukazujúc pritom na § 46 ods. 4 a § 48 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z.z. Odvolací súd sa rovnako nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa v tomto smere, a teda, že v dôsledku vykonávania personálneho rozkazu na dobu neurčitú je de facto vyhodnený z práce a nútený poberať minimálnu mzdu, bez možnosti vyvíjať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť na kompenzovanie tohto výpadku; toto tvrdenie navrhovateľa je totiž v rozpore s obsahom namietaného personálneho rozkazu, keď ani medzi stranami nie je sporné, že navrhovateľ nebol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby na dobu neurčitú, avšak iba do právoplatného skončenia trestného stíhania. Navrhovateľ tiež odôvodňoval potrebu bezprostrednej úpravy pomerov len odhadovaným znížením jeho príjmu bez preukázania bezprostrednej hrozby, že sa neodvrátiteľne a trvalo ocitne v stave hmotnej núdze; osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov ako nevyhnutného predpokladu pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia tak aj v tomto prípade absentuje.

63. So zreteľom na uvedené, keď navrhovateľ predmetným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. zmenil podľa § 388 CSP tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a v napadnutom výroku IV. uznesenie súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP.

64. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že povinnému, ktorý mal z procesného hľadiska v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

65. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).